

De pel.lícula

He observat que el fet de qualificar de "País" el curiós estat de les autonomies, esquitllant la denominació consagrada per l'ús i per l'abús, provoca malestar a segons qui, com si es tractés d'una traïció.

Però és que el país és peculiar, desconcertant, contradictori... Un conjunt de diferències tan accentuades que, quan se'l vol convertir en un model de coherència i d'unitat, la feinada és grossa. Ara mateix —o fa ben poc— amb motiu de les eleccions municipals arreu i autonòmiques segons on, han passat unes quantes coses d'aquelles que no se sap si fan pensar o bé que és millor distraure-se'n i fer veure que no te n'adones.

El cas de Marbella, per exemple. En serà alcalde, per majoria absoluta, el senyor Jesús Gil i Gil, que no s'ha fet famós en el camp de la política, sinó en els camps de futbol. El senyor Gil i Gil ha adquirit celebritat per la seva vèrbola, per una incontinència oral que el predisposa a engegar-les pels descosits, amb el convenciment que diu frases molt agudes. El fundador i president d'un partit que se'n diu *Grupo Independiente Liberal*. Les sigles d'aquesta organització, GIL, són un prodigi d'astúcia, tan eficaç en el medi on ha tingut lloc el fenomen que ha arrasat, materialment, les altres forces contendents i ha obtingut el 64'66% dels vots.

A més a més, el senyor Gil

i Gil té un programa, que ningú no es pensi que només juga amb els jocs de lletres. Diu que vol convertir Marbella en una ciutat tipus Hollywood, la qual cosa demostra la volada dels seus ideals i, per deducció lògica, la dels seus votants.

Suposo que la notícia és bona per a les anomenades revistes del cor, que tenen un material inestimable en la *jet-set* de la Costa del Sol. Si no és que han pres, sense voler-ho, un protagonisme polític que les podria perjudicar. Precisament aquestes darreres setmanes, un dels personatges més retratats en aquesta mena de premsa, la senyora Gunilla Von Bismarck, ha estat acusada de presumir de propietària d'uns castells que no són d'ella. Ara, amb el nou enfocament que es proposa el senyor Gil i Gil (del GIL), centrat en un model americà que deu molt a l'escenografia, l'aristòcrata alemanya es podrà fer pintar castells a les parets, i a veure qui li'n discuteix els drets de mestressa.

Per cert —i ja que en parlem—, ¿oi que la senyora Gunilla Von Bismarck sembla sovint una peça d'utilitatge escènic, molt apropiada per al conjunt fílmic somiat pel nou cabdill polític? Segons com es miri, tot lliga.

Pere Calders

